

der altsaa en Instans mere, men hvis Forholdet f. Eks. er det, at 90 pCt. afgøres i Distrikterne og 10 pCt. gaar videre til Generaldirektøren, er det klart nok, at der er opnaaet en uhyre Besparelse paa Generaldirektørens Omraade. Og paa samme Maade forholder det sig med Sektionernes Stilling til Distrikterne. Det, der bliver afgjort i Sektionerne, gaar ikke videre, Sagen er ude af Verden. Man maa da for min Skyld gerne tale om, at der bliver en Instans mere, det er ikke andet end Ordkløveri. Det afgørende er, at et sikkert meget betydeligt Antal Sager faar deres Afgørelse paa et tidligere Trin end nu, og paa et Trin, hvor man lettere kan afgøre dem, fordi man er saa nær paa Livet af dem. Naar Mindretallet betegner Distriktscheferne som smaa Generaldirektører, skal jeg ikke have noget at indvende mod dette Udtryk, men hvis den ærede Ordfører for Mindretallet dermed mener at udtrykke Ængstelse for, at de faar for stor Magt, maa jeg spørge ham, om han da slet ikke finder det betænkeligt at lægge Myndigheden direkte ud paa Sektionsledernes Hænder, naar disse sorterer direkte under Generaldirektøren. Synes han ikke, at det er nok saa betryggende, at man samtidig med at give dem en større Myndighed sætter dem under et større Tilsyn af Distriktscheferne, og at man paa Grund af, at man giver dem dette Tilsyn, nok saa trygt kan give dem den større Myndighed?

Mindretallets ærede Ordfører beklagede endvidere, at Arbejdsfordelingen og Ressortforholdene ikke fremgaar af Lovforslaget. Jeg synes, det vilde være mere beklageligt, om det var Tilfældet, thi er der noget, man maa overlade til Ministeren, Generaldirektøren og Distriktscheferne, maa det virkelig være Arbejdsfordelingen og Ressortforholdene. Organisationens Rammer er trukne op i Lovforslaget, man kan se, hvilke Led der bliver — hvilke Instanser, om man vil —, og det er sikkert alt, hvad man kan forlange af Loven.

Om Generalsekretæren mener Mindretallet, at han bør sidestilles Departementschefer, men hvis dette bliver Tilfældet, vil hans Stilling blive en anden end den, der er tiltænkt ham. Naar man vil have, at han skal være Generaldirektørens umiddelbare Medhjælper, kan man ikke stille ham ringere end dem, han skal arbejde paa Siden af, nemlig Afdelingscheferne. Efter min Mening kan hans Stilling ikke sammenlignes med en Departe-

mentschefs, hvormed jeg i øvrigt ikke skal udtale mig om, hvorledes Departementschefer burde lønnes, udover det, at jeg meget godt kunde tænke mig helt andre Vilkaar for Centraladministrationens Embedsmænd end dem, vi nu har, og Vilkaar, hvorved Embedsmændenes Stilling blev forbedret, samtidig med at Staten fik mere for sine Penge, men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed. Jeg skal kun præcisere, at Embedsmændene i Generalsekretariatet ikke bør sammenlignes med Embedsmændene i Centraladministrationen. Jeg betragter Statsbanerne som en Virksomhed for sig, den maa have sine Folk for sig i et andet Omfang og paa en anden Maade end Centraladministrationen, og det er heller ikke udtrykt ved — som den ærede Ordfører for Mindretallet mener at kunne gøre det —, at der bliver nogle flere Arbejdstimer. Dertil kommer ogsaa, at Centraladministrationens Embedsmænd blandt andet ogsaa vil have Adgang til forskellige andre Stillinger, end Statsbanernes Tjenestemænd faaar det, og selv om disse Stillinger muligvis ikke er større end de største indenfor Statsbanerne, er der dog Chance for at naa dem paa et tidligere Tidspunkt.

Mindretallets Stilling til den foreslaaede Revisionsordning kan jeg ikke billige. Jeg kender ikke noget til de Overvejelser, som efter det ærede Medlems Udtalelser har fundet Sted i Ministeriet. Hvis det foregaaende Ministerium har efterladt saadanne Overvejelser, har det gemt dem godt. Jeg kunde i øvrigt meget godt tænke mig at tage saadanne Overvejelser op, men jeg tror, det maa vente, til vi en Gang igen faar et 3-aarigt Ministerium eller dog Udsigt til et saadant. Disse Overvejelser, som skulde angaa Centraladministrationen, behøver imidlertid ikke at omfatte de under § 2 opførte Statsvirksomheder, der jo har en helt anden Karakter, og som dertil har et Omfang og en Betydning, som gør det ønskeligt og nødvendigt at etablere en særlig Revision for hver især af dem. Det er det, der nu er foreslaaet for Statsbanernes Vedkommende. Naar det har virket et Aarstid eller flere, vil det sikkert være heldigt at gaa videre med de øvrige Statsvirksomheder, men saaledes som den Revision er foreslaaet, gaar det efter min Mening ikke an at give Hovedrevisoren en ringere Stilling end den, man tildeler Distriktscheferne. I øvrigt gælder noget lignende for ham som for Generalsekre-